

csap miatt pergő vízóra ez is én voltam
ez is én voltam ez is én voltam
mutatok rá egyenként havas földhányásra
foltos söralátétre
félbeszakadt lakodalomra mintha így
visszakövetelhetném ami sosem volt az enyém
a világ többi részét a folyó másik partját
a bőrömön túl elolvadó havat
a kialvatlan kupé részeg kényelmét

NERO SORBAN ÁLL A BOLTBAN

Hajóra kellene szállnia (sokáig rágódott ezen).
Már ebben is volt valami hiábavaló komolykodás,
annyi rettenetes komolytalankodás után.
Időt mindig találni arra, hogy összerakjuk mozaik-
arcunkat – apró, színes kövekből égszínkéék háttérrel
a haláltalanok közé. Óriási tévedés, nincs idő semmire.
Ettől megint remegett a keze, de aludni akart
még egyet jóízűen. Éjféltajt felkelt, többen is eszébe jutottak,
s nekivágott az üres városnak, hogy felkeresse őket. Senkit
sem talált otthon. Elvárta korábban tőlük, hogy a barátjuknak
szólítsák – bár gondolkodnia kellett, miért.
Képmutatások pestisjárványa. Így hát visszatért hálótermébe,
ahonnan minden és mindenki eltűnt. Az ágytakaróinak is nyoma veszett.
Nem aludt vissza, hanem Phaóonnal, aki maga sem tudta,
hogyan, vele maradt, elindult a Via Salaria és
a Via Nomentana irányába, és a Nomentánán betértek
egy bárba kávé inni. Nem épp' a legvidámabb környék.
A sarokba húzódtak, hülye megszokás:
a hátuk mögött nincs senki és látni az utcát,
a pultot, a többi vendéget. A cigi elfogyott, Nero az üres dobozt
morzsolgatta. Phaón ugrott, hogy másikat hozzon,
de Nero is felállt, hát hagyta, hadd menjen inkább ő. A pultos intett,
nincs MS, s Nero hátraszólt, hogy átmegy a boltba. Közben Phaón
bámult ki az utcára, s látta, hogy egy koldus a járdán
összefolyt tócsából merít a kezével mocskos vizet, azt issza. Micsoda
egy elbaszott világ, mormogta maga elé. Ritkán mondta ki, amit
gondolt, csak ilyenkor sóhajtozott, amíg Nero sorban áll a boltban.